

Roald Dahl

Het wonderlijk verhaal van

Hendrik
Meier

en zes andere verhalen

Vertaald door Harriët Freezer

De Fontein

*Dit boek wordt, met genegenheid en sympathie,
opgedragen aan alle jonge mensen
(dus ook mijn eigen zoon en drie dochters)
die in die lange, moeilijke tussenfase verkeren die
je ondergaat wanneer je geen kind meer,
maar ook nog niet volwassen bent.*

Tweeëntwintigste druk, 2014

Oorspronkelijke titels van de verhalen:

The Boy Who Talked with Animals, The Hitch-hiker, The Mildenhall Treasure,
The Swan, The Wonderful Story of Henry Sugar, Lucky Break, A Piece of Cake

Oorspronkelijke titel: *The Wonderful Story of Henry Sugar*

Verschenen bij Jonathan Cape, Londen

Text copyright © Roald Dahl Nominee Ltd, 1977

Illustrations copyright cover © Quentin Blake

Voor de Nederlandse uitgave:

© 1978/2005 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Harriët Freezer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2076 3

NUR 200

www.defonteinkinderboeken.nl

www.roalddahl-boeken.nl

De jongen die met dieren praatte

Niet zo lang geleden besloot ik een paar dagen op de West-Indische eilanden door te brengen. Ik zou daar een korte vakantie houden. Vrienden hadden me verteld hoe fantastisch het er is. Ik zou de hele dag luieren, zeiden ze, zonnebaden op de zilveren stranden en zwemmen in de warme, groene zee.

Ik koos Jamaica uit en vloog rechtstreeks naar Kingston. De rit van het vliegveld van Kingston naar mijn hotel aan de noordkust duurde twee uur. Het eiland was vol bergen en de bergen waren overdekt met donkere dichte wouden. De grote taxichauffeur uit Jamaica vertelde mij dat in die wouden hele groepen duivelse mensen woonden, die zich nog steeds bezighielden met 'voodoo', hekserij en andere magische riten. 'Ga nooit die bergwouden in,' zei hij en rolde met zijn ogen. 'Er gebeuren daar dingen waar je haar in een minuut grijs van kan worden!'

'Wat voor dingen?' vroeg ik.

'Dat kun je beter niet vragen,' zei hij. 'Het is al gevaarlijk om erover te praten.' En dat was alles wat hij over dat onderwerp wilde zeggen.

Mijn hotel stond aan de rand van een parelkleurig strand en de omgeving was zelfs nog mooier dan ik me had voorgesteld. Maar op het moment dat ik die grote

open voordeuren binnen wandelde, voelde ik me al onbehagelijk. Daar was geen enkele reden voor.

Ik zag niets verkeerd. Maar dat gevoel had ik wel en kon ik niet van me afzetten. De atmosfeer had iets griezeligs, iets sinisters. Ondanks alle pracht en luxe hing er een vleugje gevaar in de lucht dat rondreef als een wolkje gifgas.

En ik was er nog niet zo zeker van dat het alleen het hotel was. Het hele eiland, de bergen en de wouden, de zwarte rotsen langs de kust, de bomen vol schitterende scharlaken bloesems, dat alles en nog heel wat andere dingen maakten dat ik me onbehagelijk voelde. Er ging iets kwaadaardigs schuil onder de oppervlakte van dit eiland. Dat voelde ik in mijn botten.

Mijn hotelkamer had een klein terrasje, vanwaaruit ik direct het strand op kon lopen. Hoge kokospalmen groeiden overal in het rond en van tijd tot tijd viel een enorme groene noot, wel zo groot als een voetbal, met een doffe dreun in het zand. Het was heel dom om onder een kokospalm te blijven staan, want als zo'n ding op je hoofd viel zou je schedel opensplijten.

Het Jamaicaanse meisje dat mijn kamer kwam doen, vertelde me dat nog geen twee maanden tevoren een rijke Amerikaan, die meneer Wasserman heette, op die manier aan zijn eind was gekomen.

'Je maakt een grapje,' zei ik tegen haar.

'Ik maak geen grapje!' riep ze. 'Nee, nee, meneer. Ik heb 't met m'n eigen ogen gezien!'

'Maar werd er dan geen verschrikkelijke drukte over gemaakt?' vroeg ik.

'Ze houden 't stil,' zei ze duister. 'De mensen van het hotel houden 't stil en de krantenmensen ook, want zulke dingen zijn slecht voor het toerisme.'

'En je zag het echt zelf gebeuren?'

‘Ik zag het echt zelf gebeuren,’ zei ze. ‘Meneer Wasserman staat precies onder die boom daar op het strand. Hij heeft zijn fototoestel bij zich en richt het op de zonsondergang. Het is een rode zonsondergang die avond, en erg mooi. En dan ineens valt er een grote groene noot precies loodrecht op zijn kale knikker. Bang! En dat,’ voegde ze er met een zweempje voldoening aan toe, ‘dat is dan de allerlaatste zonsondergang die meneer Wasserman ooit heeft gezien.’

‘Bedoel je dat hij meteen dood was?’

‘Dat *meteen* weet ik zo net niet,’ zei ze. ‘Ik herinner me dat hij zijn fototoestel uit zijn handen op het zand laat vallen. Daarna vallen zijn armen omlaag en hangen naast zijn lichaam. Dan begint hij heen en weer te zwaaien. Hij zwaait een paar keer naar voren en naar achteren, heel langzaam, en ik sta naar ’m te kijken en ik zeg zo tegen mezelf: die arme man is helemaal duizelig en misschien gaat ie zo wel flauwvallen. Dan, heel langzaam, valt hij voorover en slaat tegen de grond.’

‘Was hij dood?’

‘Morsdood,’ zei ze.

‘Lieve hemel.’

‘Precies,’ zei ze. ‘Het is nooit zo’n goed idee om onder een kokospalm te staan wanneer de wind waait.’

‘Bedankt,’ zei ik. ‘Ik zal ’t onthouden.’

Op de avond van mijn tweede dag zat ik op mijn terrasje met een boek op mijn schoot en een groot glas rum-punch in mijn hand. Ik las niet. Ik keek naar een kleine groene salamander die een andere kleine groene salamander besloop op de vloer van mijn terrasje, nog geen twee meter van me af. De sluipende salamander benaderde de ander van achteren, heel langzaam en voorzichtig, en toen hij vlakbij was schoot zijn lange tong naar buiten en raakte de staart van de andere. De ander draai-

de zich met een sprong om en daar stonden ze tegenover elkaar, roerloos tegen de grond gedrukt, tot het uiterste gespannen te staren. Toen plotseling begonnen ze een grappig huppeldansje met elkaar te doen. Ze hupten omhoog. Ze hupten naar achteren. Ze hupten naar voren. Ze hupten opzij. Ze draaiden om elkaar heen als bokkers, huppend en wippend en dansend, steeds maar door. Het was een eigenaardig gezicht en ik had het idee dat het een soort paringsritueel was, dat ze aan het opvoeren waren. Ik bleef doodstil zitten wachten op wat er zou gebeuren.

Maar ik heb nooit gezien wat er gebeurd is, want op dat moment merkte ik dat er iets gaande was op het strand. Ik keek op en zag een groep mensen om iets heen staan dat op de waterlijn lag. Een smal kanoachtig vissersbootje was vlakbij op het zand getrokken. Het enige wat ik kon bedenken was dat een visser een hoop vis had binnengehaald en dat al die mensen daarnaar kwamen kijken.

Ik heb het altijd fascinerend gevonden te zien wat vissers binnenbrengen. Ik legde mijn boek weg en stond op. Steeds meer mensen kwamen van hun terrasje en haastten zich over het strand naar de groep bij de waterlijn. De mannen droegen van die afgrijselijke bermudashorts, die tot aan de knie komen, en hun hemden waren roze en oranje en alle andere vloekende kleuren die je maar kunt bedenken. De vrouwen hadden meer smaak en hadden voornamelijk leuke katoenen jurkjes aan. Bijna iedereen had een glas in de hand.

Ik nam mijn eigen glas en stapte van mijn terrasje op het strand. Ik liep met een boog om de kokospalm heen, waaronder meneer Wasserman volgens het verhaal aan zijn eind was gekomen, en wandelde over het prachtige zilveren zand naar de groep.

Maar het was geen vis waar ze naar stonden te staren. Het was een schildpad, een omgekeerde schildpad die op zijn rug in het zand lag. En wat voor een schildpad! Het was een reus, een mammoet. Ik had nooit gedacht dat een schildpad zo groot zou kunnen zijn. Hoe moet ik zijn grootte beschrijven? Had hij op zijn poten gestaan, dan denk ik wel dat een grote man op zijn rug had kunnen zitten zonder dat zijn voeten de grond raakten. Hij was ongeveer anderhalve meter lang en meer dan een meter breed, met een hoog koepelvormig schild van grote pracht.

De vissers die hem gevangen hadden, hadden hem op zijn rug gedraaid om hem niet de kans te geven ervandoor te gaan. Er zat ook een dik touw om het midden van zijn schild gebonden en een trotse visser stond slank, zwart en op een lendendoekje na naakt, een eindje verderop en hield met twee handen het uiteinde van het touw vast.

Daar lag hij dan ondersteboven, dat magnifieke dier, met zijn vier hysterisch wapperende, dikke vinnen en de lange rimpelige nek ver uit zijn schild gestoken. Aan de vinnen zaten grote scherpe klauwen.

‘Achteruit, dames en heren, alstublieft!’ riep de visser. ‘Verder achteruit! Die klauwen zijn *gevaarlijk*, man! Ze kunnen je arm zo van je lijf rukken!’

De groep hotelgasten was verrukt en opgewonden bij het zien van dit schouwspel. Een tiental fototoestellen kwam tevoorschijn en klikte aan een stuk door. Veel vrouwen gaven gilletjes van plezier en klampten zich aan de armen van hun mannen vast, en de mannen demonstreerden hun moed en hun mannelijkheid door met luide stemmen stomme opmerkingen te maken.

‘Je kunt een aardig hoornen brilletje maken uit dat schild, hè Ed?’

‘Dat kreng moet meer dan een ton wegen!’

‘Bedoel je dat hij echt blijft drijven?’

‘Allicht drijft hij. ’t Zijn nog sterke zwemmers ook. Trekken een boot met gemak.’

‘Da’s een bijter, hè?’

‘Niks hoor. Bijtende schildpadden worden niet zo groot als deze. Maar ik zal je eens wat zeggen. Hij bijt zo je hand eraf, als je te dichtbij komt.’

‘Is dat waar?’ vroeg een van de vrouwen aan de visser. ‘Bijt hij echt je hand eraf?’

‘Nu wel,’ zei de visser met een blinkend witte grijns. ‘Hij zal je nooit wat doen wanneer hij in zee is, maar vang je ’m, trek je ’m op het droge en keer je ’m om, nou man, dan kan je maar beter allemachtig goed uitkijken! Dan bijt hij naar alles wat in z’n buurt komt!’

‘Ik denk dat ik zelf ook een beetje bijterig zou worden,’ zei de vrouw, ‘als ik in zijn plaats was.’

Een idioot had een aangespoelde plank op het strand gevonden en droeg die nu naar de schildpad. Het was een behoorlijk grote plank, zo’n anderhalve meter lang en drie centimeter dik. Met het ene eind begon hij naar de kop van de schildpad te prikken.

‘Dat zou ik niet doen,’ zei de visser. ‘Je maakt hem alleen maar nog kwaaier dan ie al is.’

Toen het einde van de plank de nek van de schildpad raakte, draaide zijn kop bliksemsnel om, de bek ging wijdopen en *krak*, hij hapte in de plank en beet er een stuk uit alsof hij van kaas was.

‘Oei!’ schreeuwden ze. ‘Zag je dat! Ben ik even blij dat het m’n arm niet was.’

‘Laat ’m met rust,’ zei de visser. ‘Je schiet er niks mee op ’m zo op te hitsen.’

Een dikbuikige man met brede heupen en heel korte beentjes ging naar de visser en zei: ‘Hoor es, vrind. Ik wil

dat schild. Ik koop 'm van je.' En tegen zijn mollige vrouw zei hij: 'Weet je wat, Millie, ik neem dat schild mee naar huis en laat 'm oppoetsen door een vakman. Dan zet ik 'm precies patsboem midden in de woonkamer! Wat zeg je me daarvan?'

'Fantastisch!' zei de mollige vrouw. 'Koop jij dat ding maar gauw, schat!'

'Geen probleem,' zei hij. 'Hij is al van mij.' En tegen de visser zei hij: 'Hoeveel moet je voor dat schild hebben?'

'Hij is al verkocht,' zei de visser. 'Ik heb 'm met schild en al verkocht.'

'Kalm aan, vrind,' zei de dikbuik. 'Ik ga er gewoon boven. Kom op. Wat wil hij ervoor geven?'

'Heeft geen zin,' zei de visser. 'Hij is al verkocht.'

'Aan wie?' vroeg de dikke man.

'Aan de bedrijfsleider.'

'Welke bedrijfsleider?'

'De bedrijfsleider van 't hotel.'

'Heb je dat gehoord?' schreeuwde een andere man. 'Hij heeft 'm aan de bedrijfsleider van ons hotel verkocht! Weet je wat dat betekent? Dat betekent schildpadsoep, dat betekent het!'

'Klopt als een bus! En schildpadlapjes! Ooit schildpadlapjes gegeten, Bill?'

'Nog nooit, Dick, maar ik kan nauwelijks wachten!'

'Een schildpadlapje is nog lekkerder dan biefstuk als je het goed klaarmaakt. Het is nog malser en het heeft me daar toch een smaakje!'

'Hoor 's,' zei de dikbuikige man tegen de visser. 'Ik hoef het vlees niet te hebben. Dat kan de bedrijfsleider allemaal krijgen. Hij mag alles wat erin zit, met tanden en nagels en al. Ik wil alleen het schild.'

'En jou kennende, schatje,' zei zijn vrouw stralend, 'krijg je dat schild ook.'

Daar stond ik en luisterde naar het gesprek van deze wezens. Ze bespraken de vernietiging, het opeten en de smaak van een dier dat zelfs ondersteboven nog een buitengewone waardigheid leek te bezitten. Een ding was zeker. Hij was ouder dan wie van die mensen ook. Waarschijnlijk zwom hij al meer dan honderdvijftig jaar in de groene zeeën van West-Indië rond. Hij was er al toen George Washington president van Amerika was en Napoleon te grazen werd genomen bij Waterloo. Hij zal toen misschien nog maar een kleintje geweest zijn, maar dat hij er was, dat is zeker.

En nu lag hij hier, ondersteboven op het strand, te wachten op zijn slachting voor de soep en de lapjes. Hij was kennelijk in paniek geraakt door al het lawaai en geschreeuw om hem heen. Zijn oude gerimpelde nek stak ver uit zijn schild en zijn grote kop draaide van de ene naar de andere kant, alsof hij iemand zocht die hem uit kon leggen waar hij deze schandelijke behandeling aan te danken had.

‘Hoe wou je ’m in ’t hotel krijgen?’ vroeg de dikke man.

‘We slepen hem aan het touw door het zand naar boven,’ antwoordde de visser. ‘Het personeel zal ’m zo wel komen halen. Daar heb je wel tien man voor nodig, die allemaal tegelijk trekken.’

‘Hé, zeg es!’ riep een gespierde jongeman. ‘Waarom slepen wij ’m niet naar boven?’ De gespierde jongeman droeg een paarsrood met grasgroen gekleurde bermuda-short en geen hemd. Hij had een bijzonder behaarde borst; het ontbreken van een hemd was dan ook duidelijk geen toeval. ‘Wat zouden jullie ervan zeggen es ’n handje uit te steken voor ons eten?’ riep hij en bolde zijn spieren. ‘Kom op, lui! Wie is er voor een beetje lichaamsbeweging?’

‘Uitstekend idee!’ schreeuwden ze. ‘Prima plan!’

De mannen overhandigden hun glazen aan de vrouwen en renden naar het touw. Ze gingen achter elkaar staan alsof het om een spelletje touwtrekken ging en de man met de harige borst benoemde zichzelf tot voorman en aanvoerder van het team.

‘Vooruit dan, jongens!’ schreeuwde hij. ‘Wanneer ik zeg *trekken*, dan allemaal tegelijk trekken, begrepen?’

De visser vond het niet zo’n best idee. ‘Jullie kunnen dat maar beter aan de mensen van het hotel overlaten,’ zei hij.

‘Onzin,’ schreeuwde de behaarde man. ‘Trekken jongens, *trekken!*’

Ze trokken allemaal tegelijk. De reuzenschildpad wankelde op zijn rug en rolde bijna om.

‘Niet om laten rollen!’ gilde de visser. ‘Op die manier laten jullie ’m nog omrollen. En als hij eenmaal op z’n poten staat, dan ontsnapt hij vast en zeker!’

‘Kalm aan, ventje,’ zei de behaarde man uit de hoogte. ‘Hoe kan ie nou ontsnappen? We hebben hem toch aan een touw zitten, niet?’

‘Die ouwe schildpad trekt jullie hele zootje met zich mee, als ie de kans krijgt!’ riep de visser. ‘Hij sleurt jullie zo de oceaan in, met zijn allen!’

‘*Trekken!*’ schreeuwde de behaarde borst, zonder zich nog iets van de visser aan te trekken. ‘*Trekken, jongens. Trekken!*’

En nu begon de reuzenschildpad heel langzaam door het zand te glijden in de richting van het hotel, naar de keukens, naar de plaats waar de grote messen bewaard werden. De vrouwen en de oudere, dikke, minder atletische mannen liepen mee onder het roepen van allerlei aanmoedigingen.

‘*Trekken!*’ schreeuwde de behaarde aanvoerder. ‘Zet ’m op, mannen! Jullie kunnen best harder dan dit!’

Plotseling hoorde ik gillen. Iedereen hoorde het. Het

gegil klonk zo hoog, zo schrill en zo dwingend dat het door merg en been ging.

‘Neeeee!’ gilde de gil. ‘Nee! Nee! Nee! Nee! Nee!’

De groep bevroor. De touwtrekkers hielden op met trekken en de toeschouwers hielden op met schreeuwen en allemaal, stuk voor stuk, keerden zij zich naar de kant waar het gillen vandaan kwam. Half lopend, half rennend kwamen over het strand uit de richting van het hotel drie mensen, een man, een vrouw en een jongetje. Ze renden half omdat het jongetje de man meetrok. De man hield de jongen bij z'n pols om hem tegen te houden, maar de jongen bleef trekken. Tegelijkertijd sprong en draaide en kronkelde hij om te proberen zich uit zijn vaders greep te bevrijden. Het was het jongetje dat gilde.

‘Niet doen!’ gilde hij. ‘Niet doen! Laat 'm los! Laat 'm alsjeblieft los!’

De vrouw, zijn moeder, probeerde zijn andere arm te pakken om te helpen hem in bedwang te houden, maar de jongen sprong zo wild op en neer dat het haar niet lukte.

‘Laat 'm los!’ gilde de jongen. ‘Het is afschuwelijk wat jullie aan 't doen zijn! Laat 'm alsjeblieft los!’

‘Houd op, David!’ zei de moeder, die nog steeds probeerde zijn andere arm te pakken te krijgen. ‘Doe niet zo kinderachtig! Je stelt je verschrikkelijk aan.’

‘Pappa!’ gilde de jongen. ‘Pappa, zeg dat ze 'm los moeten laten.’

‘Dat kan ik niet doen, David,’ zei de vader. ‘Daar hebben we niks mee te maken.’

De touwtrekkers stonden nog steeds roerloos, met het touw waar de reuzenschildpad aan vastzat nog in hun hand. Iedereen stond zwijgend en verbaasd naar het jongetje te staren. Ze waren allemaal een beetje van hun stuk gebracht. Ze zagen er een beetje schuldig uit, zoals mensen die betrapt zijn op iets wat niet helemaal netjes is.

‘Kom nou, David,’ zei de vader, hem de andere kant optrekkend. ‘Laten we teruggaan naar het hotel en deze mensen met rust laten.’

‘Ik ga niet terug!’ schreeuwde de jongen. ‘Ik wil niet terug! Ik wil dat ze hem loslaten!’

‘Kom, David,’ zei de moeder.

‘Smeer ’m, knul,’ zei de man met de harige borst tegen de jongen.

‘Jullie zijn afschuwelijk en wreed,’ schreeuwde de jongen. ‘Jullie zijn allemaal afschuwelijk en wreed!’ Hij slingerde deze woorden er hoog en schrill uit tegen de veertig à vijftig volwassenen die daar op het strand stonden, en niemand, zelfs de behaarde man niet, antwoordde hem dit keer. ‘Waarom duwen jullie ’m niet terug in de zee?’ schreeuwde ’t jongetje. ‘Hij heeft jullie niks misdaan! Laat ’m los!’

De vader was in verlegenheid gebracht door zijn zoon, maar hij schaamde zich niet voor hem. ‘Hij is gek op dieren,’ zei hij tegen de groep. ‘Thuis heeft hij alle mogelijke soorten dieren. Hij praat met ze.’

‘Hij houdt van ze,’ zei de moeder.

Verschillende mensen begonnen met hun voeten te schuifelen in het zand. Hier en daar kon je in de groep een verandering van stemming bespeuren, een gevoel van onzekerheid, zelfs een vleugje schaamte. Het jongetje, dat niet ouder dan acht of negen jaar kon zijn, stribbelde niet langer tegen. De vader hield hem nog steeds bij de pols, maar hij hield hem niet langer in bedwang.

‘Toe dan!’ riep de jongen. ‘Laat ’m dan los! Maak het touw dan los!’ Hij stond klein en kaarsrecht tegenover de groep; zijn ogen straalden als sterren en de wind blies door zijn haren. Hij was geweldig.

‘Er is niets wat we kunnen doen, David,’ zei de vader. ‘Laten we teruggaan.’